

[Ernst Christiansen.]

hvis det er den nuværende justitsminister, der sidder til den tid, finder udvej for, at det ikke bliver gratis at have fremsat sådanne ærekrænkende angreb. Jeg tror ikke, at alle i denne sal var enige med afdøde udenrigsminister Munch, på visse punkter var jeg selv uenig med ham i et og andet, men han står for mig som en af de nobleste politikere, der har levet og virket i Danmark, og det forekommer mig at være en skandaløs kampagne, der føres mod denne mand nu efter hans død.

Må jeg iøvrigt for at vende tilbage til mine betragtninger om konventionens reelle betydning sige, at det er altså, bortset fra den advarende virkning, den kan have navnlig overfor visse tjenestemænd, således, at det er en konvention, der faktisk kun får betydning, når der er ført krig, og når den part i krigen, der er mod folkedrab, har sejret. I hvert fald er det sådan indtil videre. Forhåbentlig kommer der en anden tid, forhåbentlig kommer der en tid, da det lykkes for De Forenede Nationer at skabe en instans, der virkelig er en international myndighed, som kan sikre international ret og international lov og orden. Det er et mål, som jeg synes vi må stræbe efter, og derfor vil jeg beklage den henvendelse, som vi medlemmer af rigsdagen har fået fra en kreds af sikkert meget velmenende fredsvener, der ønsker at svække De Forenede Nationer. Jeg synes, at De Forenede Nationer skal styrkes. Det gælder på alle områder, det gælder ikke mindst, når det drejer sig om humanitære spørgsmål som i det foreliggende tilfælde. Jeg tror, at fredsvenerne gavner fredens sag ved netop at styrke De Forenede Nationer. I øjeblikket er De Forenede Nationer faktisk den eneste vej frem til at skabe et internationalt retssamfund. Det er også derfor den bedste vej. Vi bør gøre, hvad vi kan for at gøre den vej farbar. Jeg håber, det vil lykkes.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale det foreliggende forslag.

Henry L. W. Jensen: Efter den højtærede justitsministers forelæggelse og efter de betragtninger over FN's virksomhed og formål, som det ærede medlem hr. Ernst Christiansen fremsatte, og som jeg deler, skal

jeg fatte mig i korthed. Denne konvention er enstemmigt vedtaget i FN, og dens største betydning ligger selvfølgelig i den moralske fordømmelse af folkedrab. Den pålægger de medlemsstater i FN, som vedtager at ratificere konventionen, visse forpligtelser, der går ud på at være med til at forhindre de store tragedier, man har set finde sted rundt omkring i verden, og som stadig finder sted i form af folkedrab, enten det er af religiøse eller nationale grunde. Med disse korte bemærkninger skal jeg på mit partis vegne anbefale, at man vedtager at ratificere denne konvention.

P. A. Poulsen: Jeg har med stor interesse hørt de udtalelser, den højtærede justitsminister fremsatte vedrørende denne sag, og jeg har også læst, hvad ordførerne i folketinget har sagt om forslaget, som blev vel modtaget og tiltrådt fra alle sider. Jeg forstår så godt, at der ligesom gik et suk gennem udtalelserne i det andet høje ting — og jeg synes, jeg har hørt en genklang af sukket i dag igen —, dette nemlig: Mon disse bestemmelser nu kan holde? Vil de få værdi, om der atter indtræffer vanskelige situationer, krisesituationer? Vi har jo bitre erfaringer fra historiens allernyeste tid, og der er vel ingen, der afgjort tør sige, at denne konvention til enhver tid og på ethvert sted vil få fuld værdi, men trods ængstelsen synes der noget forjættende i, at mange nationer enes om at tiltræde en sådan konvention, for det fremgår jo af selve dokumentet, at den forbrydelse, der her er tale om, både efter almindelig folkeret, efter ånden i De Forenede Nationers pagt og efter den civiliserede verdens retsopfattelse skal stemples som en højst afskyelig handling. Vi vil derfor gerne fra mit partis side give vor tilslutning til, at rigsdagen meddeler sit samtykke til ratifikation af den konvention, vi her har for os, og således være med til, at også Danmark findes mellem de kontraherende parter, der bekræfter, at folkedrab, hvadenten det begås i krigstid eller i fredstid, efter folkeretten er en forbrydelse, som de forpligter sig til at forhindre og straffe, således som artikel I fastslår det. Vi må så håbe på, at sådanne ting, som vi i dette slægtled har i frisk og